

2021. április 4. – Húsvétvasárnap – Lk 24,13-35 – Velünk az úton!

Jézus arról biztosította övéit, hogy „velük lesz a világ végéig”. Azt állította: „ahol ketten-hárman összejönnek az én nevemben, ott leszek köztük”. Amikor az ősegyház az istentiszteleti lakomát, a szentmisét ünnepli, tudatában van Jézus jelenlétének. A „Maranatha”, a feltámadott és visszatérő Úr megvallása a palesztinai egyháztól ered: „Urunk eljött, jelen van.” A keresztények hite szerint az Eucharisztia ünneplésekor jelen van a feltámadt és megdicsőült Krisztus. – Valójában a Feltámadottban gyökerezik az egyház léte.

Az emmauszi tanítványokról szóló szakasz talán a legszebb és leghatásosabb húsvéti leírás. Két tanítvány, akik Jézus tágabb köréhez tartoztak, útközben találkozik a feltámadt Jézussal. Lukács evangélista nem történetíróként tudósít, nem is úgy ír, mint a húsvéti hit védelmezője, hanem húsvéti örömet akar kelteni, lángra gyújtani a szíveket a feltámadt Jézus iránt.

Ketten mennek! Csalódottak, tanácstalanok, szomorúak. De legalább ketten vannak. Így elviselhetőbb... A húsvéti üzenet hihetatlensége köti le őket: egy holttest nem kelhet újból életre. Hallottak az asszonyok híradásáról, tanítványtársaik tapasztalásáról, akik látták, hogy a sír üres. Az üres sír elegendő, hogy hitre juttassanak? Vagy csak a személyes tapasztalás lehet meggyőző erejű?

Értelmük csődöt mondott, hiába hallgatták a Mester igehirdetését, látták a csodáit. Hiába gondolták nagyhatású prófétának. Reményüket mintha mégsem veszítették volna el teljesen. „De” üres a sír... hátha... Találkozni kellene, látni! Mert a hitre jutáshoz készséges értelmi odafordulás kell, és nyílt szív. Az „idegen” magyaráz nekik.

A názáreti Jézusról szóló apostoli igehirdetés a működésének leírásával kezdődik, majd a halálra adásáról beszél, utána a diadalmas feltámadás következik. Krisztus hirdetésének záróköve a feltámadás. Az Írások segítenek a megértésben – szent páli fordulat! Milyen írások? Azok, amelyek azt a Messiás-képet tükrözik (mert vannak ilyenek!), amelyet Jézus megvalósít, amely egyezik Istennek azzal a képével, hogy ő nem a hatalmasok, hanem az elnyomottak pártján áll. Ennek értelmében hirdette Jézus az evangéliumot a szegényeknek, elesetteknek, Ezért az evangéliumért került szembe a farizeusokkal, a nép vezetőivel. Ezért kellett szenvednie és meghalnia. A szolgálat útját járta, és hirdette az ellenségre is kiterjedő szeretetet. A magyarázat nem volt elég a két tanítványnak, „oktalanok”. Nem ismerték fel.

A vendég a vacsorán átveszi a házigazda szerepét. Megtöri és odanyújtja a kenyeret. Azonnal megnyílik a szemük. Visszaszaladnak Jeruzsálembe a tanítványokhoz, Egyértelműen állítják, hogy a kenyértörésben ismerték fel. Ma már tudjuk, hogy ez az üzenet célzott tanítás: az eucharisztia ünneplésekor jelen van a feltámadt Krisztus. Jó tudni: nem csupán a „keresztáldozat megújítása”, hanem a feltámadt Krisztusra való emlékezés, a vele való találkozás színtere (lehet). „Ugye lángolt a szívünk”, amikor kisközösségben – például egy jó lelkigyakorlaton – ünnepeltük az eucharisziát?

Életutunkat nem járjuk egyedül. Hinnünk kell, hogy Jézus velünk van, amikor együtt vagyunk az eucharisztia ünneplésekor, amikor ketten- hárman együtt vagyunk az ő nevében, amikor magányosan olvassuk üzenetét, és leginkább akkor, amikor üzenete értelmében a szeretet cselekedeteivel fordulunk a rászoruló embertestvérünkhöz!

Horváth József, Tata